

Naše malé Bělorusko

05.listopadu 2004 Ivan Týle

Na letošní konferenci Forum 2000 nám bývalý český prezident Václav Havel pěkně zkritizoval nedemokratické politické poměry v současném Bělorusku.

Proč však chodit až tak daleko? Naše „malé Bělorusko“ přece poskytuje dostatek prostoru pro to samé. V čem se liší náš Myslímtoupřímně spolu s panem policejním prezidentem Jiřím Kolářem (je-ho výrok, že kdo má čisté svědomí, nemusí se bát policejních odposlechů, je opravdu pozoruhodný) od svého velkého bratra Lukašenka?

Který opravdu demokratický stát umožňuje špiclování svých občanů? Jak je možné, že téměř bez většího zájmu médií projde zpráva o tom, že představitel nejsilnější české opoziční strany byl tři měsíce před významnými krajskými a senátními volbami odposloucháván.

To, že mu policie, která byla shodou okolností v té samé době štědře obdarována, zkontroluje bez zjevného důvodu soukromé konto, asi aby zjistila výši kontokorentu umožňující zaslat 10 000 000 korun jako úplatek, je též alarmující.

Pocity nevolnosti ve mně vyvolává i představa, že mi v této zemi mohou být odposlouchávány celé dlouhé hodiny soukromé telefonické hovory, aniž bych patřil do okruhu podezřelých osob. Stačí k tomu, že jsem někoho veřejně známý a následně se může někdo pitvat v mém soukromí a znát moje intimní tajemství (jak vhodný nástroj pro další zpracování formou vydírání).

Každá totalita a nesvoboda začíná tolerováním a přehlížením maličností. V zájmu svobody a demokracie je přeci jedno, že se to děje třeba někomu, kdo mi není sympatický. Vždyť totalitní mašinérie po získání síly nerozlišuje (jako to už dokázal například Josef Visarionovič Stalin) a semele každého, kdo se jí postaví do cesty.

Dneska je to Mirek Topolánek, zítra třeba já nebo ty.